

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

To smukke Biser.

[Haugen, Knut Eilif]

En fornøielig Bise

om
haasfen Per Infanterist og Olea Koffejente blei forlova
en Kveld da Olea Koffejente skulle bære him
ei Korf med Brød.

af
en Studenterflaaf.

Per: Nu tror jag det kan vere Tid.

Per: Na skal je ta i Korja med?

Olea: Ja taf, vil du ta i a'.
Je bur forresten tet herved
I Huset her ved Si'a.
Saa taf for Hjalpa,

Per:

„Vent lidt!“

Olea: „Nei, horer du Madamen,
Hu roper paa mig naa.“

Per:

„Na Skidt!“

Kom lad os snakke sammen.“

V box 24:719

Per: Du er ei vaffer Gente du!
Dlea: „Na ja, jæ er'nte ille.“
Per: „Jæ vil nok gjerne ha' dig du,
Hvis at du bare ville.“
Dlea: „Jæ mener du er galen, jei.“
Per: „Na fi' inte det saa braat du,
du kan s'gu tru, han er'nte lei
den Friern du har faat, du.“

Jæ er naa en Infantcrift, En rigtig Ven af Genter,
Har engang prylt en Kontorist, En Smed og fire Stu-
denter; Dg fuld, de er naa aldrig jeg — Naar ei jæ har
i Hue. Jæ banner paa aa holde dig Saa fin som noa Frue.

Fortryllendes naar jæ ser dig, Mit Vet du reint for-
gaar mæ. Dg tænk! aa saa sliq Gut som mig, Med
denna Underforma! Dg Penger har jæ tjukt som Gras,
Jæ sparer ei en Skilling; Du skal se ut a' bare Stas,
Som du var paa Utstilling.

Dlea: „Na store Ord og Fleskefedt! Staar aldrig
fast i Strupa; Wien jæ, jæ har nok Fri'rer set, Som har
været ligesaa glupa, Syv Støkker vil mæ ha' tel Ven,
Ja, jæ har nok aa ta' a', Sidst var her en Skomager-
svend som bur i Lassegata.“

Per: „Na er vel en Skomagerflåt Imot vors Milli-
tære? Saa snart vi vil saa faar vi rat Hvem Gente det
skal være. Det har'nte Fare, maa du tru, For her fort
no'en Uger Jæ kunde saat ei Syjomfru, Ja, ei som Ma-
stin bruger.“

Dg vil du ta' mæ, skal du se Lidt Formue jæ eier;
Jeg har ei diger Kasse mæ, Saa mange vakre Greier
Jæ har en Sang om en Soldat, Som morst ved Sedan
fekta, Dg saa han Arngens Apparat, Som er saa godt,
mod Gigta.“

Dlea: „Jæ er naa heller ingen Fant, Det kan du
altids skjønne; Jæ har en Hat, som er galant, Me' Sloiser
blaa og grønne: Ei Salmebot jæ fit ifjor, Denti dem fit
indsørt a', Dg den er litje pen og stor For jæ har inte tørt.“

Jeg har ei Brostnaal, som er fin, Den ser ut som et
Hjerte. Han Tosten, som var Kjær'sten min, Ifjor mig
den forætte. Ei Bok jæ ogsaa fit ifjor Uta den samme
Tosten, Om „Rocamboles sidste Ord“, Som sto' i „Mora-
posten.“

Per: „Vil du mig ha' min Dlea?“
Dlea: „Ja Per, mæ' største Glæde!“
Per: „Na Dlea, je' er saa gla,
jæ kan 'nte gaa af Stiede!“
Dlea: Men, Per, naar skal vort Brollop staa?
Per: „Vi har jo for vors Lia
Det er'nte vært aa nævne naa,
Det er jo tisknok sia.“

En smuk Hyrdevisse.

1. Jeg fandt mig en smuk Hyrdinde I Lunden, hvor
hun sad, Hendes Faar saa lysteligen springe. Hun har et
Baand om Halsen, Var flettet udaf Blomster smaa, Blaa
Dine og de rosenrøde Kinder. O elskede Varm! O, laa
jeg i din Favn, Jeg mig frem af Bussene svinger.

2. Hør mig du Hyrdinde, hvad jeg dig sige maa, Giv
mig Svar paa Spørgsmaal jeg fremsætter: Jeg spørger
om din Fader, din Moder og dit Hjem: Dg hvem eier de
Faar som her gange. Hør er du født og hvor tjener du
dit Brød, Jeg elsker dig i Verden for Alle.

3. O, naadige Herre! Jeg passer ei for Dem. Jeg er
født i en Hytte ud i Skoven. Min Moder hun er Enke
og jeg er faderløs, Min Fader er i Jorden hensøvet. Disse
Faar er vort Brød Dg Guds Forsyn saa sød, Han føder
alle Dyrene i Skoven.

4. Saa gave de hinanden deres Hjerte og Haand, De
levede fornoiede og glade, De samledes saa og i grønne
Rosenlund, I Hytten saa ofte de vare, de levede i Fred
i Aarene fem. Som ingen det kunne fornemme.

5. Men Falshed saa ofte i Verden gaar omkring, Saa-
ledes til min Moder de sige din Søn er troløvet og det
er ikke ret, Thi det er for ringe en Pige. Med Vagt jeg
blev omsat, Jeg sorged Dag og Nat, Naar jeg min
Hyrdeinde maa forlise.

6. Jeg gik til min Moder, og faldt paa mine Knæ,
Dg sagde min Moder saa hørt, Er jeg ikke din Søn
som har hvilet i dit Skød og diet dine Bryster saa søde,
Jeg ønsker dig Fred til evig Tid, Om jeg min Hyrdind,
maatte nyde.

7. Du maa ei tale faa, du vanartige Søn, Gaa bort fra min Haand og min Side, Jeg siger dig for sandt, vil du blive hendes Mand, Gaa bort fra mit Hjerter tillige. Saafremt du hende faar, jeg vift til Graven, gaar, og aldrig i Verden dig tilgiver.

8. Min Moder hun blev syg og kaldte mig til sig, Jeg min deilige Pige maatte nægte, Og undergik det Løfte imedens hun levede, Jeg ikke den Pige skulde ægte, Saa døde hun hen jeg sprang da til min Ven, Mit Hjerter af Glæde det legte.

9. Jeg gik og jeg sprang og synger paa en Sang, Jeg sang om min Ven og min Pige. Min Moder er død, vi To er' lykkelig', Paa Jorden vor Lykke ei udfiges, O, deilige Mo! Min Moder er død, Vi To er' som i et jordist Himmerige.

10. Da jeg kom til Hytten, jeg strax blev forsagt, Hendes Moder har en sørgelig Raabe, Jeg kaldt til Jorden og det af al Magt. Hvad betyder det, monne jeg spørge. Min Datter saa sød af Sorgen er død, og jeg er alene i Stoven.

11. De ledet mig til Graven, da jegned jeg i Grund, Og raabte med hoitidelig Stemme: Er jeg ikke din Søn, som har hvilet i dit Skjød! Du har baaret mig under dit Hjerter, Mindes du den Dag, da du skilte mig herfra, Den eneste jeg paa Jorden begjærte.

12. Jeg raabte udaf Kræfter og freg af Magt, Og raabte min sødeste Hyrdinde: Er du død udaf al Sorgen og ei er mere til, Saa er du det i Graven at finde, Jeg fasted' Graven op, sandt deri døde Krop, Som næsten til Jord var forsvunden.

13. Vanartige Menneſte, som aldrig Ende faar, For Verden smelter hen og gaar tilgrunde. De gode gaa tilgrunde, men Falskhed bestaar. Det haver jeg i Liden befunden. Gud hjælpe den i Nød, som har ei andet Brød, End at tjene det saaledes med Munden.

Pris 10 Ore.

Tilføjs hos G. B. Strøm. Møllergaden Nr. 7, nær Folketheatret.